

Ευτυχώς που ο... ολίγον προδότης (αφού μετέχει σε μια «προδοτική» κυβέρνηση, κατά τους πεισμένους ή απλώς πολιτικάντηδες υπερ-πατριώτες) Γιώργος Παπανδρέου τα κατάφερε και δεν είχε την τύχη του... εντελώς προδότη Θόδωρου Πάγκαλου, ο οποίος απέτυχε στην επιχείρηση που έστησε για τον Οτσαλάν. Και αφού οι τρεις γυναίκες του Οτσαλάν και ο Έλληνας ταγματάρχης απεγκλωβίστηκαν από την Κέννα, τη γλίτωσε και ο... αρχιπροδότης Σημίτης.

Πώς γίνεται και δεν υπέκυψε, όπως και στην περίπτωση του Οτσαλάν, στα κελύσματα των ΗΠΑ και στις ευθείες τουρκικές απειλές και φορτώθηκε στην πλάτη της αυτή η «προδοτική» κυβέρνηση τις τρεις γυναίκες-«τρομοκρατίσες»; Μα, δεν θα το άντεχε κι αυτό, θα κατέρρεε την άλλη μέρα, είναι η πιο εύκολη απάντηση. Αν, όμως, είναι τόσο «προδοτική» και δούλη των Αμερικανών και τρέμει τόσο την Τουρκία, πώς άντεξε; Και αφού η τύχη της είναι προδιαγεγραμμένη, όπως διαλαλούν οι σίγουροι για τον

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΡΕΛΙΑ

Το συναίσθημα σκεπάζει τις άλλες πλευρές

«προδοτικό» ρόλο της, γιατί να μην αφήσει τις γυναίκες στην τύχη τους;

Όπως κάθε υπόθεση, έτσι κι αυτή του Οτσαλάν έχει πολλές πλευρές. Και, πάντως, όχι μία και μοναδική, όπως θέλουν να μας πείσουν οι βέβαιοι για τον «προδοτικό» ρόλο της κυβέρνησης Σημίτη. Όσο, όμως, κυριαρχεί το συναίσθημα, είναι αδύνατον να αναδειχθούν και αυτές οι άλλες πλευρές. Κάποτε που θα γίνει κι αυτό -όταν, πιθανότατα, δεν θα υπάρχουν οι σημερινοί πρωταγωνιστές- είναι βέβαιο ότι πολλά θα καταγραφούν αλλιώς. Ας ελπίσουμε μέχρι τότε να μην έχουμε πληρώσει αυτήν την υπόθεση με εθνική τραγωδία, κάτι που, φυσικά, παραγνωρίζουν όσοι βλέπουν μόνο «προδοσίες» και μόνη τους έγνοια είναι να πέσει η κυβέρνηση.

Το μεγάλο, το εγκληματικό λάθος αυτής της κυβέρνησης είναι ότι επέτρεψε σε διάφορους απίθανους τύπους (από το ναύαρχο Ναξάκη ως τον οπλαρχηγό Μπαντουβά κι από τον εθνικιστή Καμμένο ως τους μαϊντανούς δικηγόρους) να κάνουν το παιχνίδι τους. Είχαν προηγηθεί, βεβαίως, οι ανέξοδοι παλι-καρισμοί 180 βουλευτών, μεταξὺ τους και ορισμένοι αφελείς, οι οποίοι σήμερα θα το έχουν σκυλομετα-νιώσει, να υπογράψουν κείμενο - πρόσκληση του Κούρδου ηγέτη στην Ελλάδα.

Ποιον εξυπηρετούσε αυτή η -εγκληματική, όπως αποδείχτηκε- πολιτική; Δεν καταλάβαιναν όλοι αυτοί ότι έτσι παίζουν το παιχνίδι της Τουρκίας, που οδηγεί χρόνια τώρα να αποδείξει ότι η Ελλάδα είναι η χώρα που υποστηρίζει τους Κούρδους «τρομοκράτες»; Δεν το καταλάβαινε αυτό ο ίδιος ο Οτσαλάν; Δεν καταλάβαινε, δηλαδή, ότι έτσι έφερον σε δεινή θέση τη μόνη χώρα, οι οποίοι υποστηρίζουν πραγματικά τον αγώνα του κουρδικού λαού; Ορισμένα λόγια του, όσο διάστημα βρισκόταν στην Ιταλία, έδειξαν ότι μάλλον το είχε καταλάβει («η μετάβαση μου στην Ελλάδα -είχε πει- θα φέρει σε δύσκολη θέση τους φίλους μας τους Έλληνες και αυτό δεν το θέλουμε»).

Τι μεσολάβησε και άλλαξε γνώμη; Να ήταν μόνο η άρνηση όλων των ευρωπαϊκών χωρών να τον δεχτούν στο έδαφός τους; Ή μήπως είναι αλήθεια ότι τον έπεισαν οι ανευθύντοι Έλληνες φίλοι του, οι οποίοι του είπαν να τον μεταφέρουν στην Ελλάδα, παραμυθιάζοντάς τον ότι η κυβέρνηση θα του χορηγούσε άσυλο, ενώ ήταν κατηγορηματική και σαφής η αντίθετη δήλωσή της;

Και ποιον, τελικά, ωφέλησαν όλα αυτά; Πάντως, όχι τον Κούρδο ηγέτη, ο οποίος έπεσε στα χέρια του λύκου. Ούτε την Ελλάδα, η οποία βρέθηκε σε δεινή

θέση και δεν μπορεί να αποτινάξει τη φρικτή υποψία ότι τον παρέδωσε. Η Τουρκία είναι η μεγάλη ωφελή-μένη. Και όσοι μιλάνε για «προδοσία» του Πάγκαλου, ας ξαναδιαβάσουν με πόση ευχαρίστηση σχολίασαν την παραίτησή του οι Τούρκοι ηγέτες. Ας δουν, όλοι οι πεισμένοι ότι η υπόθεση έχει μόνο μια πλευρά, πώς η Τουρκία εκμεταλλεύεται τη διήμερη φιλοξενία του Οτσαλάν στην Ελλάδα και την επί 13 μέρες στην Κέννα. Ποιος μπορεί να φανταστεί τι θα γινόταν αν η Ελλάδα ανακοίνωνε, όπως πολλοί συμβουλεύουν, εκ των υστέρων, δηλαδή εκ του ασφαλούς, ότι φιλοξενεί τον Οτσαλάν;

Φυσικά, όλα κρίνονται εκ του αποτελέσματος. Και αφού ο Οτσαλάν έπεσε στα χέρια των δικαίων του, ήταν αναμενόμενο μια δίκαιο όλο το ανάθεμα να πέσει πάνω στον Σημίτη, τον Πάγκαλο και όλη την κυβέρνηση. Οι εγκληματικές ευθύνες των διαφόρων απίθανων τύπων, οι οποίοι έκαναν εξωτερική πολιτική είτε από αγνή πρόθεση είτε από ιδιοτέλεια, περνάνε σε δεύτερη μοίρα. «Ο Ναξάκης κι ο Μπαντουβάς» σου έφταιξαν; μου είπαν πολλοί φίλοι τις τελευταίες μέρες. Καλοπροαίρετα, γιατί και οι ίδιοι αναγνωρίζουν τον καταλυτικό ρόλο που έπαιξαν και αυτών οι ενέργειες στην κορύφωση του δράματος.

Όχι, η κυβέρνηση φταίει σχεδόν εξ ολοκλήρου για την κατάληξη που είχε η υπόθεση. Διότι χρόνια τώρα συντηρεί στους κόλπους της διάφορα παρακρατικά κυκλώματα (ο όρος διαφέρει απ' αυτόν που οι παλιότεροι είχαν στο νου τους μόνο κατά το ότι σήμερα δεν θα έπρεπε να ευδοκιμούν, αφού η δημοκρατία μας έχει πολύ βελτιωθεί). Διότι ο κ. Σημίτης, στο όνομα των ισορροπιών και των κομματικών σκοπιμοτήτων, δεν τολμά να καθαρίσει την ήρα από το σάρι. Και πίστευε ότι μπορούσε να κυβερνήσει μαζί με όλους αυτούς, που επιδιώκουν φανερά την ανατροπή του και δεν διστάζουν να παίξουν ούτε με σοβαρά εξωτερικά θέματα για να το πετύχουν.

«Καλά να πάθει αφού άφησε τους Ναξάκηδες και τους Μπαντουβάδες να κάνουν πολιτική» λένε τώρα χαιρέκακα και σημιτικοί και τσοχατζοπουλικοί και οι λοιπές δημοκρατικές δυνάμεις. Είναι όλοι αυτοί, οι οποίοι, φυσικά,

αν γίνει οποιαδήποτε κίνηση εξοβελισμού από το ΠΑΣΟΚ διαφόρων περιεργών τύπων, θα χαλάσουν τον κόσμο ότι... πληττείται η δημοκρατία και η πολυφωνία. Επαναλαμβάνουμε ότι όλα αυτά δεν σημαίνουν ότι έχει δικαιολογίες η κυβέρνηση και ο κ. Σημίτης προσωπικά. Αλλωστε, όπως έστρωσε θα κοιμηθεί.

Αν ξεπεράσουμε όλα αυτά, ας σταθούμε κλείνοντας με δυο πασιφανή πολιτικά συμπεράσματα, που εξαγονται και απ' αυτήν την υπόθεση:

1. Ακούσαμε διαφόρους αξιωματούχους των προηγούμενων κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ να λένε ότι τότε στήριζαν τα απελευθερωτικά κινήματα (Αραφάτ κ.ά.) και ότι δεν υπέκυπταν στις αμερικανικές πιέσεις. Ξεχνούν, όμως, κάτι το πολύ απλό. Οτι τότε ζούσαμε σε διπολικό κόσμο. Η Σοβιετική Ενωση ήταν παρούσα και ισχυρή. Και ο Αραφάτ, όπως κι ο Οτσαλάν, έβρισκαν καταφύγιο στη Συρία, στο Λίβανο, στην Ιορδανία. Ο Αραφάτ έγινε αποδεκτός ως ηγέτης και όχι ως τρομοκράτης τώρα που δεν υπάρχει ο διπολισμός, που η Αμερική είναι παντοδύναμη. Σκέφτηκε κανείς γιατί η Συρία εξεδίωξε τον Οτσαλάν και γιατί καμιά χώρα, ούτε η πιο φιλική, αρνήθηκε να τον δεχτεί; Γιατί δεν τον δεχόταν, για παράδειγμα, ο μέγας επαναστάτης Καντάφι;

2. Ένα σημαντικό κομμάτι στελεχικού δυναμικού του ΠΑΣΟΚ δεν ορρωδεί προ ουδενός όταν πρόκειται να ρίξει την κυβέρνηση Σημίτη. Είναι αυτοί που δεν θα πουν λέξη για τη χθεσινή επιχείρηση στην Κέννα. Είναι αυτοί που θα αισθάνθηκαν απέραντη θλίψη επειδή δεν κατέληξε και αυτή η επιχείρηση σε φιάσκο, ώστε την άλλη μέρα να έχουν την ευκαιρία να πανηγυρίζουν την πτώση του Σημίτη.

Κάποιοι πολιτικοί της (θεσμικής) αντιπολίτευσης το είπαν πολύ καλά τις τελευταίες μέρες: Εμείς -είπαν- δεν κατηγορήσαμε ποτέ τον Πάγκαλο και τον Σημίτη για προδοσία. Αυτά που είπαμε εμείς είναι πταίσματα μπροστά σε όσα τους έσουσαν κάποιον από το ίδιο το κόμμα τους. Ο μόνος που δεν φαίνεται να καταλαβαίνει πού το πάνε όλοι αυτοί είναι ο ίδιος ο Σημίτης.

Τελειώνουμε με μια ευχή: Αυτή η υπόθεση να μείνει εδώ που έχει φτάσει και η κυβέρνηση να πληρώσει το τίμημα στις εκλογές. Αλλωστε, στις δημοκρατίες που ζούμε έτσι παίζεται το παιχνίδι. Ας μην πάθουμε τα χειρότερα, έτσι που ο εξ Ανατολών γείτονας δείχνει αφηνιασμένος και αποφασισμένος να εμποδίσει πάση θυσία την ένταξη της χώρας στην ενωμένη Ευρώπη, εκεί δηλαδή που αυτός δεν μπορεί να ενταχθεί. Γιατί αυτό είναι το μεγάλο στοιχείο και των δυο τα επόμενα χρόνια.